

Baranyi Márton

ELEFÁNTOSOK A PORCELÁNBOLTBAN – TOWNHALL.COM

Az amerikai konzervativizmus helyzetének leírása féloldalas lenne a publicisták, rádió- és tévéműsor hostok, közírók és kommentátorok miriádjainak számba vétele nélkül. Ők azok, akik nap mint nap közéleti bozótharcot vívnak, értékelnek, kritizálnak, elemeznek, felháborodnak, felháborítanak, vitáznak, magyaráznak vagy csupán szórakoztatják az érdeklődőt. Hiba lenne lebecsülni az olyan politikai guruk, „amerikaiul” *punditok* hatását, mint Rush Limbaugh vagy Sean Hannity, hiszen a szavuk milliókhoz és milliókhoz ér el. Pontosan erre játszik a *Townhall.com* is: naponta több mint egy tucat publicisztikával jelentkezik válogatott, ismertebbnél ismertebb szerzők tollából.

A Townhall története egészen 1991-ig nyúlik vissza. Ekkor *bulletin board*ként, vagyis gyakorlatilag egy internetes, olvasók által szerkeszthető „hirdetőablaként” indultak, a betelefonálás szolgáltatás eléréséhez havidíjat szedtek és percdíjat számláztak. Az akkor még Town Hall néven futó projektet közösen finanszírozta a William F. Buckley által alapított National Review és a Heritage Foundation közpolitikai think tank, ám az 1995-ben elinduló Townhall.com oldalt már csupán az utóbbi vitte tovább. Alulról építkező kezdeményezésként már ekkor közölték számtalan más intézet, szervezet írásait. Az oldal végül 2004-ben függetlenné vált kenyéradójától, egészen 2006-ig, amikor is megvásárolta a konzervatív rádiók futtatásával foglalkozó Salem Communications. A Townhall, híven gyökereihez, közösségi funkciókat is integrál, az oldalon bárki nyithat blogot („Where your opinion counts”, szól a szlogenjük), 2008-tól megjelenő havilapjukban, a *Townhall Magazine*-ban pedig az olvasók írásai is helyet kapnak.

Az oldal az olvasók híréhségét is igyekszik csillapítani, videókkal, naponta több karikatúrával is szolgál, mégis a fentebb már említett polemizáló stílusa teszi egyedivé a megszámlálhatatlan konzervatív véleményportál között. Míg más orgánumok, például a Chronicles vagy a The Weekly Standard hajlamosak eszmei törésvonalak mentén szerveződni és megnyilatkozni (olykor kissé ideologikussá téve a közbeszédet), a Townhall szívbaj nélkül közli az intervencionista-neokon héja Charles Krauthammer írásait az izolacionista-paleokon Pat Buchananéval együtt, így saját tartalmi sem mentesek a belső feszültségektől. Persze bizonyos közös nevezők nélkül nem lehetne meg ennyiféle szerző a Townhall kebelén. Barack Obama beiktatása óta számos kérdésben kacsintanak össze cinkosan az amúgy sokszor eltérő nézeteket valló publicisták, legyen szó a globális felmelegedés elleni harcról, gazdaságélénkítő csomagokról, az egészségügyi reformról vagy az elnök személyéről. Ezeket bármelyikük szívesen köszörüli a nyelvét.

A Townhall legnagyobb erénye tehát minden bizonnyal válogatott csatársora. Az oldal rendszeres szerzője Reagan elnök fogadott fia, az amúgy rádiós Michael, a televíziós műsorral rendelkező Bill O'Reilly vagy Michael Medved, Ed Feulner, a Heritage Foundation elnöke, Harry R. Jackson prédikátor, a Pulitzer-díjas publicista, George

Will, a *Liberal Fascism* című bestseller szerzője, Jonah Goldberg vagy Chuck Norris, a texasi kopó.

S hogy ne feledkezzünk meg a hölgyekről sem, itt van mindjárt *Ann Coulter*, aki főálásban piszkálja a liberálisokat. Coulter személye már maga is szálka a szemükben, talán a gyerekeiket is vele ijesztgetik, Coulter ugyanis csípőből utasít vissza mindent, ami számukra kedves és értékes. Ráadásul van humora, utálja a jóléti államot, a háborút pedig szereti – és nő.

Talán annyiban igazuk lehet, hogy ha Coulter nem is minden könyvének a címében szerepel a liberális szó (hétből ötben), mégis mindegyik arról szól, hogyan tudja szerzőjük a lehető legbosszantóbb módon kipukkantgatni a liberális luftballonokat. Kísérleteit rendre siker koronázza, olvasói tonnaszám vásárolják az újabb és újabb opuszokat, és ellenfelei is meghálálják a féltő gondoskodást néhány balhé kirobbantásával – írtak már ellene ellen-könyvet is, amelyben nézeteit saját stílusában kritizálták. Rengeteg botrányának valószínűleg legismertebbjét a 2001. szeptember 11. után megjelent írásának a merényletekre vonatkozó utolsó bekezdése váltotta ki, amely így hangzik: „Meg kell szállnunk az országaikat, meg kell ölnünk a vezetőiket, és keresztény hitre kell térítenünk őket.”

Nemrég hasonló hévvel esett neki Obama egészségügyi reformtervezetének, egész sorozatnyi írásban kritizálta annak megalapozatlanságát és az azt övező tévedéseket, ferdtételeket vagy hazugságokat (*Liberal Lies About National Health Care*). „A híres liberális kettős standard (*two-step*): csesz el valamit, majd közöld, azért csesződött el, mert nem felügyeli eléggé a kormányzat (a szabad piac vadult el!), aztán lépj közbe, és tényleg cseszd el az egészet a reform nevében.” Legutóbbi kolumnájában hasonló malíciával ír az elnökről: „Obama, akárcsak pártjának többi tagja, egy ideológus, aki nem érti, de leginkább nem szereti a szabad piacot. Alapjában véve hisz a jóléti állam hatékonyságában, legyen annak kedvezményezettje akár egy semmittevő egyedülálló anya vagy egy gazdag Wall Street-i bankár.”

A meglehetősen magas és vékony *Ann Coulter* mellett kissé komikusan hat a Townhall másik ragadozója, *Michelle Malkin*. A filigrán filippinó hölgy nem kisebb hévvel vitatkozik, mint Coulter, s ha lehet, időnként még nálánál is messzebb megy. Egyik közutálatnak örvendő bestsellerében a japán-amerikaiak II. világháborús internálását védte meg, mindezt pedig összekapcsolja *racial profiling* (faji-etnikai jegyek regisztrálása) szükségességével a bevándorlók esetében. Már nyáron könyve jelent meg az Obama-adminisztrációról, amelyben többek közt nepotizmussal vádolja az elnököt és körét. „Második évének kezdetekor kifulladásban az Obama-adminisztráció, még a hozzá leginkább lojális állampolgárok is kezdenek rájönni, hogy a Remény és a Változás romlott gyümölcsök. Új politikát ígért. Maradt ugyanaz a régi haver-kapitalizmus. Nyilvános felelősséget ígért. Semmit sem kaptunk.”

Noha Malkintól sem idegenek a libertárius nézetek, a Townhall oldalain karakteresebben képviseli ezeket *Thomas Sowell* vagy *John Stossel*. Sowell a Hoover Intézet közgazdásza, így előszeretettel kritizálja az állami beavatkozás különféle formáit – a pozitív diszkriminációt éppúgy, mint a keynesiánus megoldásokat. Volt marxistaként nincs

nagy véleménye az értelmiségiekről sem: „a huszadik századot véve nehéz menekülnünk a gondolattól, hogy az értelmiségiek összességében rosszabb és veszélyesebb helyé tettek a világot. Alig találunk huszadik századi tömeggyilkos diktátort támogatók, hódolók vagy apologéták nélkül a vezető értelmiségiek közül – nem kizárólag a saját országában, de külföldi demokráciákban, ahol az értelmiségiek azt mondhatták, amit akartak.” Sowell a korrektség hajszolását is elítéli, ideologikus megoldásnak tartva azt, s lehetetlennek is, hiszen a természet okozta egyenlőtlenségeket semmilyen emberi módszerrel nem lehet sem megszüntetni, sem kiküszöbölni. „A korrektség mint egyenlő bánásmód nem hozza létre az egyenlő eredményként értett korrektséget” – írja.

A végzettsége szerint pszichológus *John Stossel* a Fox TV-n vezet műsort. Ahogy Sowellnek, neki is kedvenc céltáblája az állampárti, progresszív ideológia, a gazdaság állami irányítása. Stossel legutóbb egyenesen Friedrich Hayek aggályait ismételte meg, amikor az egalitárius-újraelosztó államot kritizálta. „A kormányzat a szolgaság útjára vezet minket. Ez nem csupán azt jelenti, hogy egyre többen dolgozunk a kormányzatnak. Azt jelenti, hogy független, önmagunkért felelős emberekből engedelmes nyájjá változunk. A jóléti állam megöli a teremtő szellemet.” S hogy mit jelent ez pontosan, egy másik írásában demonstrálja: „Az állami iskolai establishment ugyanazt mondta évtizedeken keresztül: az oktatás túl fontos ahhoz, hogy a versengő piacra hagyjuk. Ha valóban segíteni szeretnénk a gyerekeinknek, több forrást kell biztosítanunk az állami iskoláknak.” Stossel szerint a ráfordított összeg az elmúlt harminc évben megduplázódott, a teljesítmény viszont nem nőtt.

Talán a fentiekből kiderül, hogy a Townhall publicistái felkészültségük mellett nem félnek némi humort sem bevetni, imígyen megmentve a politikai publicisztika műfaját az öncélú vagdalkozástól, a fröcsögéstől, a szervilizmustól, a különféle másodlagos frissességű frázisok recitatív kántálásától, szóval egyszerűen az unalomtól. Volna mit tanulnunk tőlük.

A Szajna-parton